

KANÁLNÍČCI

STRAŠIDLA Z PODZEMÍ

MICHAELA FIŠAROVÁ

mladá fronta

ILUSTROVALA
ANETA ŽABKOVÁ

Kanálníčci

Strašidla z podzemí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Michaela Fišarová
Kanálníčci – Strašidla z podzemí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

mladá fronta

KANÁLNÍČCI

STRAŠIDLA Z PODZEMÍ

KANÁLNÍČCI STRAŠIDLA Z PODZEMÍ

MICHAELA FIŠAROVÁ

ILUSTROVALA
ANETA ŽABKOVÁ

mladá fronta

Text © Michaela Fišarová, 2020
Illustrations © Aneta Žabková, 2020

ISBN tištěné verze ISBN 978-80-204-6137-7 (1. vydání, 2023)
ISBN e-knihy 978-80-204-6155-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

V KANÁLECH V PODZEMÍ, KAM DĚTI ANI DOSPĚLÍ NEPŘIJDOU

Podzimní sluníčko zapadlo brzy. Stmívalo se rychle. Dřív než se rozprostřela úplná tma, rozsvítila se světla pouličních lamp. Několik létajících brouků naráželo do jejich skel. Ulicí občas zasvištělo auto. Když kola přejela víko kanálu umístěné přímo na silnici, rozlehl se okolím zvláštní hopsavý náraz.

Drn drn, drn drn, drn drn.

V té tmě a tichu byl zvuk mnohem hlasitější než za denního světla.

Drn drn, drn drn, drn drn – ozývalo se ulicí.

Drn drn, drn drn, drn drn – bylo slyšet uvnitř kanálu.

„Ten zvuk mě děsí!“
zapištěla Můra Vysávalka uvnitř kanálu a zatřepala křídly.

„Nemůže tě něco děsit,“
zabručel Sliz Blemcavý.

„Strašidla kanálničky nemůže nic strašit, natožpak děsit,“ popolezl kousek dopředu a nechal za sebou na chodbě v podzemí slizký blemcavý otisk.

Vysávka na to už nic neřekla, zamávala křídly a odletěla s nataženým sosákem chodbou kanálu pryč.

„Pořád se jí něco nelíbí,“ zamručel Sliz Blemcavý a posunul se o další malý kousek dál. „Mě ten zvuk uklidňuje,“ špitnul. „Alespoň vím, že tam nahoře jsou pořád ještě lidé,“ zastavil se a zaposlouchal do toho podzemního drn drn, drn drn, drn drn.

„Jak dlouho už jsi nikoho nevystrašil?“ zeptal se udiveně Smrd'ouch.

„Ani nevím,“ odpověděl mrzutě Sliz Blemcavý.

„Tak jak dlouho?“ nenechal se odbýt Smrd'ouch.

„Asi tak sto let,“ zamručel Sliz a popolezl zase o maličkátý kousíček dopředu.

„Strašidla nemůžou žít bez strašení,“ nadechl se zhluboka Smrd'ouch, protože ucítil velmi příjemný pach. (Jen pro vysvětlenou – ucítil velmi nepříjemný pach, člověku nebo dítěti by to dokonce mohlo připadat jako pořádný smrad, ale pro Smrd'oucha to bylo něco ohromně lahodného!)

„Jsem už na strašení moc starý a pomalý,“ řekl Sliz. „Každé dítě by uteklo ještě dřív, než bych ho začal děsit,“ dodal rozmrzele.

Smrd'ouch už ho ale neposlouchal. Vydal se po stopách toho ohromně lahodného pachu, kterým se živí. (Smrd'ouši se totiž neživí jídlem jako člověk, živí se těmi nejhroznějšími pachy, které vyčuchají.)

